

A CONCIÈNCIA

Una veu tendra i plorosa, -Quina paraula tan bella,
amb remor de l'altra món, quan es pot dir amb delit,
a una dona angoixosa, cada infant la diu per ella,
ressonava dintre el front. i per mi..., no te sentit.-
La veu d'un nen amb clemència, -¿Perquè no volgueres mare,
que posava a prova el cor, que jo fos com d'altres nens?-
d'aquella negra consciència, -¿No te'n penedeixes ara,
falta del més tendra amor. que dintre teu ja no em tens?-
-¡Mare- deia amb só de queixa, -Jo m'estimava la vida,
i parsimoniosa veu, que veia de tan a prop,
-soc el fill que no vaig néixer, tu escoltaves altra crida,
soc aquell fill que era teu-. per seguir en el teu joc.-
-Soc una ànima amorosa, El neguit d'aquella mare,
que l'ha recollida Déu, amb la veu del pensament,
alló que a tu et feia nosa, ja sent que tot l'aclapara,
i Ell em vol tan a prop seu.- i regira el sentiment.
-Un ser amb dret a la vida, S'esforçava nit i dia,
com vares tenir-lo tu, cercant per el cor descans,
tu que tens la sang tenyida, va perdre el que volia,
després d'aquest crim tan cru.- i te lligades les mans.
-Tenir vida jo volia, El dubte que tan regira,
tenir pares i una llar, la moderna societat,
portar al món alegria, fou per ella la guspira,
i ara no puc ni estimar.- quan digué algú:-No es pecat.-
-Una mare AMOROSA, Fins a quin punt no sabem,
a qui poder fer petons, si va contra llei sagrada,
i que al seu braç amorosa, l'avortar en cert moment,
em cantes belles cançons.- una vida ja formada.
-Les paraules primoroses, La que en aquest cas es trobi,
plenes d'amor maternal, a consciència ella farà,
a mi m'ha estat negades, lo que el sentiment demani.
a mi..., que no he fet cap mal.- I després..., Déu jutjarà.
-I malgrat voler encara, La vida es llei de natura,
privar-me de lo més bell, fruit d'estimació i amor,
haig de nomenar-te mare, la més bella formosura,
que de tu era sang i pell.- lo més gran de cada cor.

ESTEVE PERICH SALA